

Finansklagenemnda Inkasso

Avgjørelse FinKN 2026-1101

13.10.2026

KREDITORFORENINGEN SA

God inkassoskikk, § 8

Reelt hovedkrav? – god inkassoskikk – rettsgebyr – utenrettslige omkostninger.

Inkassoforetaket mottok krav om ubetalt rettsgebyr fra Staten v/ Domstolene i Norge til innfordring. Klager anførte at hovedkravet ikke fantes, og at inkassoforetaket ikke kunne bevise det motsatte. Klager krevde at inndrivelsen skulle stanses, og salærene slettes. Klager fikk ikke medhold.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: Kr 1 500.

Saksfremstilling

Saken gjelder betalingsplikt for utenrettslige omkostninger ved innfordring av krav fra «Staten v/ Domstolene i Norge».

Etter avholdt tvangsforretning hvor klager var part, ble det utstedt faktura pålydende kr 2 681 for rettsgebyr. Kravshaver Staten v/ Domstolene i Norge sendte fakturaen til klager via Digipost. Fakturaen forfalt til betaling den 17.1.25. Kravet ble deretter overført til inkasso.

Inkassovarsel ble sendt 5.2.25, med betalingsfrist 19.2.25. Varselet ble sendt per post, til folkeregistrert adresse.

Betalingsoppfordring ble sendt 5.3.25 via Digipost. Tariffmessig salær på kr 700 ble lagt til kravet. Betalingsfristen utløp 19.3.25.

Den 31.7.25 ble det purret på den manglende betalingen. Salær ble lagt til kravet med kr 1 400.

Den 27.4.26 sendte inkassoforetaket varsel om tvangsfullbyrdelse til klager. Salær for utenrettslige omkostninger var steget til kr 1 500, forsinkelsesrenter utgjorde kr 419,30, og omkostningsrentene lå på kr 180,39.

Klager har anført at hovedkravet er fiktivt, og at det følgelig ikke er grunnlag for å kreve utenrettslige omkostninger dekket. Klager har anført at eksistensen av den aktuelle fakturaen ikke er godtgjort, at avsender ikke er korrekt, samt at domstolen ikke behandler saker der rettsgebyr ikke er betalt.

Videre har klager vist til at inkassoforetaket ikke har godtgjort at de arbeider på vegne av angivelig hjemmelshaver. Det er påfallende at et privat foretak skal stå for inndrivelse fremfor Statens Innkrevingssentral.

På bakgrunn av ovennevnte har klager anført å ha «rimelig grunn til innsigelse», jf. NOU 1983:8 s. 98 om inkassoloven § 17 andre ledd. Det kan ikke påfalle klager å bevise at noe *ikke* har skjedd, altså at tvangsforretningen ikke fant sted. Inkassoforetaket har handlet i strid med god inkassoskikk ved inndrivelsen og begjæringen om tvangsfullbyrdelse, jf. inkassoloven § 8.

Inkassoforetaket har anført at hovedkravet er riktig og reelt. Kravet gjelder gebyr for tvangsforretning avholdt av domstolene. Kravet er ikke foreldet.

Finansklagenemnda Inkassos begrunnelse

Hovedspørsmålet i saken er om klager bør fritas for de utenrettslige omkostningene i medhold av inkassoloven § 17 andre ledd. Bestemmelsen lyder slik:

Kostnadene kan ikke kreves erstattet dersom skyldneren hadde innsigelser som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndringen ble satt i verk. Dette gjelder selv om kostnadene påløp før innsigelsene ble satt fram, dersom ikke skyldneren burde satt dem fram tidligere.

Bestemmelsen er et unntak fra hovedregelen i første ledd som bestemmer at skyldneren plikter å betale fordringshaverens nødvendige, utenrettslige kostnader.

I NOU 1983:8 s. 98 uttaler Inkassolovutvalget følgende om "det er rimelig grunn til å få vurdert" en innsigelse:

Dersom det foreligger reell uenighet mellom partene, må det føre til at skyldneren ikke kan avkreves inkassosalær. Dette gjelder uansett om det hersker uenighet om juss eller faktum. Ved ordet "vurdert" har utvalget ment å understreke at det ikke skal settes for store krav til innsigelsens vekt og dessuten at det er inkassators og eventuelt fordringshaverens plikt å vurdere innsigelsen. Ved avgjørelsen av om innsigelsene er av en slik art at skyldneren har rimelig grunn til å få dem vurdert, har blant annet følgende momenter vekt:

1. hvor god grunn hadde skyldneren til å tro at innsigelsene var eller kunne være holdbare?
2. hvor uholdbar var i seg selv innsigelsen?
3. hvilken mulighet hadde skyldneren til å avklare spørsmålet selv, eller selv sørge for at det ble avklart?

Klagen er begrunnet med «falske inkassokrav og fiktive fordringer» og at «Kravet bestrides. Det mangler grunnlag for kravet. Kravet er foreldet».

Av sakens dokumenter fremgår det at kravet gjelder gebyr for tvangsforretning, behandlet av Oslo tingrett. I brev fra sekretariatet ble klager oppfordret til å dokumentere sine påstander, uten at denne henvendelsen er besvart.

Nemnda kan ikke se at klager har forklart nærmere hvorfor hen mener at kravet er fiktivt og falsk. Klager har heller ikke forklart seg om når innsigelsen ble fremsatt. Nemnda bemerker videre at spørsmål om inkassoforetaket har tilstrekkelig mandat til å inndrive fordringen kunne vært tatt opp med foretaket på et tidligere tidspunkt. Det er ikke dokumentert at klager har tatt skritt for å avklare spørsmålet.

Innsigelsen fremstår etter nemndas oppfatning som uholdbar, og nemnda kan ikke se at klager hadde grunn til å tro at innsigelsen var holdbar.

Nemnda har kommet til at klagen ikke kan føre frem.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Inkassos konklusjon

Klager får ikke medhold.

Ved behandlingen deltok Erling J. Hjelmeng (leder), Marte Charlotte Knudsen (bransjerepresentant) og Borgar Sandvik (forbrukerrepresentant).